

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΟΖΕΒΙΤΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Δευτέραν, 28^η Ἰουλίου/ 10^η Αὐγούστου 2020, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Ἰωάννου τοῦ νέου Χοζεβίτου εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Χοζεβᾶ, κειμένην εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Χειμάρρου Χορράθ, οὐχὶ μακράν τῆς Ἱεριχοῦς.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἡ Ἐκκλησία, ἰδίᾳ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων, τιμᾷ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν ἐκ τῆς Ρουμανίας καταγόμενον καὶ προσελθόντα εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ ζήσαντα εἰς αὐτοὺς ἐν ἄκρα νηστεία, ἡσυχία καὶ πάσῃ ἀρετῇ, ἀξιωθέντα τοῦ προορατικοῦ καὶ θαυματουργικοῦ χαρίσματος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀφθαρσίας τοῦ λειψάνου αὐτοῦ, φυλασσομένου εἰς τὴν ὡς ἄνω Ἱερὰν Μονήν.

Διὰ τὴν ἀγιότητα αὐτοῦ κατετάχθη εἰς τὸ ἀγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου τὸ ἔτος 2016 .

Πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐτελέσθη ἀγρυπνία τὴν νύκτα, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Κωνσταντίνου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἰσιδώρου, ἄλλων ἱερέων καὶ τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου, ψάλλοντος τοῦ Γραμματέως τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν καὶ τῶν μοναχῶν τῆς Μονῆς.

Τὸν Μακαριώτατον ὑπεδέχθη ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Κωνσταντῖνος. Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ’ ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ’ ἐμοῦ, ὅτι πρῶτός εἰμι καὶ ταπεινός τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπausιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· (Ματθ. 11, 28-29), λέγει Κύριος.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ὁ τὸ ὄργανον γενόμενος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ παρ’ Αὐτοῦ λαβὼν τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν, Πατὴρ ἡμῶν ὁσιος Ἰωάννης ὁ Χοζεβίτης, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ, ἵνα τιμήσωμεν τὴν σεπτὴν μνήμην αὐτοῦ.

Ὁ Πατὴρ ἡμῶν Ἰωάννης, κοπιῶν ὢν καὶ πεφορτισμένος, κατέλαβε τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ δὴ τὴν περίχωρον τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἔνθα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐβαπτίσθη ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, «καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐν εἵδει περιστρεφῶς ἐβεβαίει τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές», ἀναζητῶν τὴν ἀνάπausιν αὐτοῦ ἐν τῷ Χριστῷ κατὰ τὸ εἰρημένον ὑπ’ Αὐτοῦ: “Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς”, (Ματθ. 11,28).

Ἑρμηνεύοντες τοὺς Κυριακοὺς τούτους λόγους, οἱ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας λέγουν, ὁ μὲν Ἱερὸς Χρυσόστομος, “Δεῦτε, οὐχ ἵνα ἀπαιτήσω εὐθύνας, ἀλλ’ ἵνα λύσω ἀμαρτήματα. Δεῦτε οὐκ ἐπειδὴ δέομαι ὑμῶν τῆς δόξης, ἀλλ’ ἐπειδὴ δέομαι ὑμῶν τῆς σωτηρίας”. Ὁ δὲ Ζυγαβηνός, «Οἱ κοπιῶντες εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς

ἀμαρτίας καί πεφορτισμένοι τῷ βάρει αὐτῆς... ἔχει γάρ [ἡ ἀμαρτία] κόπον μέν πρό τοῦ ἀποτελεσθῆναι, βάρος δέ μετά τοῦτο».

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τό “κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς”, ἅς ἀκούσωμεν τῆς “Σοφίας Σολομῶντος” λεγούσης: “Δίκαιοι εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι, καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν, καί ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ. διὰ τοῦτο λήφονται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρός Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς καί τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν”, (Σοφ. Σολ. 5, 15-16).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ ἐν Χριστῷ ἀνάπαυσις τῶν δικαίων δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν εἴσοδον αὐτῶν εἰς τήν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἐνθα μετά τῶν ἀγίων ἐπουρανίων Δυνάμεων “συμβασιλεύουσιν αὐτῷ τῷ Κυρίῳ... δόξη γάρ ἀτελευτήτῳ τούς εἰς Αὐτόν πιστεύοντας στεφανώσει Χριστός. Ἔσται δέ τῶν τοιούτων ἐν μεθέξει”, λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, σχολιάζων τούς λόγους τοῦ προφήτου Ἡσαΐου: “τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται Κύριος Σαβαώθ ὁ στέφανος τῆς ἐλπίδος ὁ πλακεῖς τῆς δόξης τῷ καταλειφθέντι μου λαῷ·”, (Ἡσ. 28,5).

Τοῦτο ἐπιμαρτυροῦσιν τόσον ὁ θεῖος Παῦλος ἐν τῇ δευτέρᾳ πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῇ αὐτοῦ: “λοιπόν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος Κριτής, οὐ μόνον δέ ἐμοί, ἀλλά καί πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόσι τήν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ”, (Β΄ Τιμ. 4,8), ὅσον καί ὁ Ἀπόστολος Πέτρος: “Καί φανερωθέντος τοῦ Ἀρχιποίμενος κομιεῖσθαι τόν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον”, (Α΄ Πέτρ. 5,4).

Τόν στέφανον τοῦτον τῆς δικαιοσύνης καί τόν στέφανον τόν ἀμαράντινον τῆς δόξης τοῦ θεοῦ ἔλαβεν ὁ ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης, γενόμενος πολίτης τῆς οὐρανίου πολιτείας, τουτέστι τῆς Πόλεως τοῦ θεοῦ ζῶντος, τῆς ἐπουρανίου Ἱερουσαλήμ, (Ἐβρ. 12,22). Ὁ δέ ὁρατός καί ψηλαφητός ἀμαράντινος στέφανος αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀφθαρσία καί ἡ εὐωδία τῆς ἀγιότητος Αὐτοῦ, δηλαδή τοῦ πρό τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κειμένου ἱεροῦ αὐτοῦ σκηνώματος, ὡς εὐστόχως ἐπισημαίνει ὁ Ἅγιος Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς λέγων: “ὁ γάρ καλός τοῦ ἀμαράντου στέφανος ἀπόκειται τῷ καλῶς πεπολιτευμένῳ· τό ἄνθος τοῦτο γῇ βαστάζειν οὐ κεχώρηκεν”.

Ὅντως ἀδελφοί μου, ἡ γῇ τοῦ Χοζεβᾶ δέν ἠδυνήθη νά βαστάσῃ τό εὐωδιάζον ἀμάραντον τοῦτο ἄνθος, δηλονότι τό τεθανατωμένον σῶμα τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου, διότι τοῦτο ἐνεδύσατο τήν ἀφθαρσίαν διὰ τῆς ἐν αὐτῷ ἀναπαύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος τοῦ θεοῦ Λόγου καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἴδού λοιπόν ἡ δόξα τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἰδού ὁ πλοῦτος τῆς Βασιλείας τοῦ θεοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ νέος κατάρθωσε τήν τελείωσιν αὐτοῦ, διότι ἀπ’ Αὐτόν τοῦτον τόν Ἰησοῦν Χριστόν ἔμαθε καί ἐδιδάχθη τήν πραότητα καί τήν ταπεινότητα τῆς καρδίας. “Μάθετε ἀπ’ ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ”, (Ματθ. 11, 29), λέγει Κύριος.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν πραότητα καί ταπεινότητα τῆς καρδίας καλούμεθα νά ἀποκτήσωμεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μιμούμενοι τόν ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Ἰωάννην, ὡς οὗτος ἐγένετο μιμητής τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Χριστοῦ καί ἐπέτυχε τήν θέωσιν αὐτοῦ, ἀναδειχθεῖς οὗτος συνόμιλος τῶν Χοζεβιτῶν ἀγίων καί μεγάλων μοναστῶν Γεωργίου καί Ἰωάννου.

Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: “Τόν Σταυρόν τοῦ Κυρίου ἄρας Σοφέ, καί αὐτῷ

μέχρι τέλους ἀκολουθῶν, τόν νοῦν οὐχ ὑπέστρεψας, ἐν τῷ κόσμῳ θεόσοφε,
ἐγκρατεία καί πόνοις, τά πάθη ἐνέκρωσας, καί ναόν ἡτοίμασας, σαυτόν τῷ Κυρίῳ
σου· ὅθεν χαρισμάτων, ἀμοιβήν ἐκομίσω, ἰᾶσθαι νοσήματα, καί διώκειν τά
πνεύματα, θεοφόρε μακάριε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἅφεςιν
δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τήν ἀγίαν μνήμην σου. Ἀμήν”.

Μετά τήν λήξιν τῆς ἀγρυπνίας παρετέθη τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας